

2026

č. 1

Plaváček

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 4. března v 17:00 v přírodovědném klubu na Žižkově

Smutná zpráva

Opustil nás Chingo

Byl nerozlučně spojen s Pětkou dlouhých 80. let. Není mnoho fotografií z jeho oddílového života, na kterých je, protože on byl hlavním fotografem našich podniků, a tak na těch svých mnoha fotografiích být nemohl. A tak následuje těch pár fotografií, na nichž s námi je.

Holná, 1956: Standa, Švígo, Braťka, Autogen Riki, Chingo

Sázava 1957: Švígo, Autogen?, Pacík, Pulec?, Chingo, Tonda Plánička, Jarda Machek, Vorlíček

Padesátá léta, oslava výročí vydávání Plaváčka: První řada: Riki, Autogen, Švígo, Boja, Čuchně, Tonda; druhá řada: Kušnička, Strašidlo, Ludva, Pulec, Pacík, Zdeněk Chingo

Redakční rada Plaváčka: Pacík, Chingo, Strašidlo, Autogen

Županovice 1974: Sedící: Míša, Lubor, Pegas, Chingo, Zbyněk, Přemík, Stojící: Standa, Petr, Jakub, Batul, Cancidlo, Bobánek, ?

Softball 1. května 1983

Koncert k počtě sv.Cecílie v Rudolfinu 2017: **Yško, Profesorka, Foki, Styda, Bob, ?, Klára, Lída, Petr, Přemík, Cancidlo, holčička ?, Rud'a, Batul, Kačka, Zub, Pulec, Magda, Chingo, Eva, Pacík, Pegas, Mahu**

Chingo fotograf oddílu

Poslední rozloučení ve fotografiích **Reypa**

Za Pětku položili vzpomínkový věnec **Rimi** (Anča Baschová) a **Azaržál** (Jonáš Kárník) v krojích

Za celý Pátý přístav se s **Chingem** rozloučil **Pacík**
Všichni jsme se pak rozloučili oddílovým pokřikem.

Chingovy vzpomínky na Pětku v létech 1945 až 1949

1945

Jak já jsem k tomu všemu přišel. Do skautského oddílu jsem vstoupil v roce 1945. A to tak, že mě můj bratranec Jirka Zajíček pozval, nebo přiměl, abych šel do oddílu, ve kterém on fungoval už před válkou. To byl 145. oddíl suchozemský na Vinohradech. Tam jsem ale byl velice krátce, protože jsem o tom okamžitě vyprávěl sousedovi v domě, synu majitele domu na Václavském náměstí 64, Ivanu Rubeškovi, později velkému kamarádovi, který ovšem byl v 5. oddílu vodních skautů. Nevím, jak on se tam dostal, ale říkal mi: „Co blbneš, ty máš přece rád vodu, tak tam to opusť a pojď k nám do

Šnek, Standa a Zábabuška Puřatichná

oddílu.“ Do oddílu jsem nemohl, tak jsem nastoupil k vlčatům ke Standovi Langovi. A tam jsem pobyl v podstatě rok, to jest prázdniny 1945, ale i prázdniny 46. Na těch prázdninách 46 už jsem být neměl. Jenomže jsme na jaře v roce 46 a Standa Lang se svojí ženou, mojí sestrou Evou (Tarka nebo Borovice), dcerou (Šnek) a dvěma kluky (Mravenec a Chingo), jeli na školení vedoucích do Báňské Štiavnice, do tábora na Lesní školu. Jeli jsme úzkokolejkou, jiná možnost tam tenkrát nebyla. Byl s tím problém, protože Standa Lang byl v podstatě „dvoumetrákový“ chlap a nevešel se do vagónku, tedy do vstupu toho vagónku. Tak stál na stupátku a my jsme to

Standa Lang

vyvažovali na druhou stranu. Vagónek byl šejdrem – našikmo a mašinka si to supěla nahoru. Malinká parní lokomotiva. Standa občas vyskočil, aby si odpočinul (jelo to strašně pomalu) a přeběhl svahem

nahoru, a když vláček po zatáčce přijel, tak zase naskočil, a jel dál. Z toho tábora si jinak nic nepamatuji. Tohle byl hlavní zážitek. No a Standa si vyžádal, abych zůstal ještě ve smečce, tedy v Páté smečce vodních skautů, jako řekněme ukázka kluka, který prošel tím školením. Po prázdninách jsem už přešel do 5. oddílu vodních skautů.

1946

Od září roku 1946 jsem už byl členem 5. oddílu. A to se schylovalo k tomu, že v roce 1947 se bude natáčet film „Na dobré stopě“. Připravoval se kutr Pětka, aby byl připraven na natáčení. S tím bylo dost práce. Proběhlo zimní období.

1947

V červenci, či na konci června už jsme se stěhovali na Sečskou přehradu, na ostrov Pětka. Tak zvaný natáčecí tábor. Rok před tím tam byly tři oddíly. 5,7,9 myslím. (Jak to bylo s tím, že se sloučily, přesně nevím, to by věděl možná Jirka Stránský.) Pamatuji, jak jsme se nastěhovali. Byl to „velkotábor“. Obrovská záležitost, kde byla třeba i profesionální kuchyň. Nevím, kolik nás tam bylo, ale možná osmdesát, sto, možná víc, všechny oddíly

dohromady. Kromě Devítky tam bylo vše, co mělo hlavu, ruce a nohy. Devítkáři byli totiž na jamboree. Tábor byl pěti, dokonce šestitýdenní, přesáhl až do září.

Filmaři filmovali pomalu a bylo jim jedno, jestli jsou prázdniny. Ale s tím se počítalo. Kuchyň byla opravdu veliká, takže jsme si nevařili sami v tom smyslu, že bychom všechno dělali, ale byl tam kuchař, kamarád Braťkův, jmenoval se Ludva Mohelský. Byl to kuchař profík, který vařil pro celý tábor i pro filmaře. Byly spousty strážníků. Zásobování a pomocné práce jsme dělali my, včetně převozu a dovozu na pramicích, tak jak bývalo na ostrově zvykem. Jinak to totiž

Tábor na ostrově Pětka

nešlo. Ještě se dotáčelo na podzim 1947. Tábor byl vlastně pracovní a Pětka si vydělala dost peněz na další činnost. O filmu Na dobré stopě se už psalo hodně. Pořádně jsme ho mohli vidět v Polsku, ale neviděli. U nás zakázán a teprve po roce 1989 dán do distribuce. Jediný hraný skautský film. Ale moc

dobry není. Filmovací tábor byl bohužel posledním táborem na ostrově.

1948

Nastal rok 1948 a dělo se tu ve státě to, co se tu dělo. Braťka plánoval cestu po Visle na kutru Pětka. Kutr jsme získali Braťkovou zásluhou hned po válce. Věděl, že byl původně za války používán hitlerjugend na výcvik, a že ho potopili u Vyšehradské skály. Jak se z vody dostal nevím, ale pamatuju si dobře, jak jsme ho opravovali, temovali, natírali, čistili a pomáhali vyrobit takeláž. Opraven i s plachtami byl už v roce 1947 kvůli filmování. 1 a ½ stěžník s gaflovým oplachtěním. Sehnat například látku na plachty, to vlastně nikdo nevěděl jak. Dnes to zní jako vtip. Ale zachránil to otec jednoho člena, Tomáše Tománka, kterému jsme říkali Catilina. To bylo slavné jméno! Jeho otec byl

nějaký velký vojenský „fous“ na Ministerstvu obrany, a tam od UNRRY vystrachali zásoby vhodné látky. A podařilo se zařídit, že látku jsme získali my. Kdo ušil plachty nevím, ale dělal na tom Láďa Páral a další lidi, jako třeba Radim Palouš, prostě ti starší z nás. Pro léto 1948 měl tedy Braťka vyjednáno i v Polsku, že pojedeme po Visle z Krakova až do moře. Do Gdaňska. Dodnes nechápu, jak to měl Braťka všechno rozmyšlené a připravené dopředu. Nejen tehdy – vždy. Tábor trval osm týdnů a zase se s tím počítalo. Nějak to šlo.

Brána hradu Wawel

Jeden z Pětkařů byl přednostou Smíchovského nádraží. Zařídil, že přistavili vagon do smíchovského Háfnu a na ten vagon pomocí parního jeřábu na kolejích (to tam ještě byla slepá kolej!) naložili kutr a odvezli ho do Krakova, kde se ho, trochu s problémy, podařilo dát na vodu. Tam parní ani jiný jeřáb nebyl. My jsme kutr ustrojili, prohlédli si Krakov, a vypluli jsme po Visle až do moře. Osm týdnů. 1948 je tábor, o kterém se v oddíle strašně málo ví. Jeden z důvodů je ten, že Braťka nařídil, abychom si nebrali fotografické aparáty, že si vezme Leicu. Kterou ale zapomněl. Jediný, kdo ho neposlechl, byl Míky (Jiří Reich), který spolu s Radimem Paloušem dělali přístavně na té cestě. Braťka byl velký šéf. Bylo nás tam dohromady devatenáct, tj. šestnáct kluků po čtyřech v mužstvu, zbytek byli tři vedoucí.

Byli tam: Braťka (Novák), Radim (Palouš) a Míky (Reich).

Medvědi: Tonda (Plánička), Gabas (Kocián), Špalek (Kavan), Autogen (Vepřek),

Lišky: Fakir (Mužík), Profa (Kafka), Julio (Bednář), Černoch (Černý),

Lachtani: Catilina (Tománek), Černoušek (Koubek), Chingo (English), Riki (Jaroš), a

Rackové: (?)Jirka (Stáhlík), (?)Jiří Saxl, Orátor (?), Dlouhán (Vích).

Lod' byla upravená tak, že na noc se dalo vratiráhno mezi stěžně, a přes to byl upnutý zvlášť ušitý stan. Spali jsme jak sardinky vedle sebe. To nebylo jednoduché. Můj táta na Braťkovo přání nechal někde vyrobit plechové bedýnky, aby každý, kdo byl na lodi, měl svoje věci uložené v ní. Měly vše ochránit před vodou, ale moc vodovzdorné nebyly. Plechové bedničky s víkem, přiměřeně velké, aby se daly dát pod sedadla. Kutr byl vlastně oplachtěná veslice, původně záchranný člun na moře.

Lavice se nedaly odstranit, byly tam napevno. Pod lavicemi krabice nevadily a na noc se trochu

vysunuly, daly se na ně překližkové desky, a tím vznikla plocha. A na ní jsme ve spacích pytlech spali. Zažili jsme všelijaké věci, protože ráno jsme byli občas mokří a zmrzlí až na kost, ale bylo to dobrodružné a úžasné.

Prostě proto, že jsme pluli. Visla byla vlastně naprosto neprobádaná z hlediska českého vodáctví. Pluli jsme krajinou, kde jenom podle mapy Braťka určoval, co a jak, a samozřejmě mnohokrát jsme najeli na mělčinu, protože Visla tekla dost prudce, ale byla mělká. Dopravu obstarávaly parníky jako jediný dopravní prostředek, protože jiná možnost pro místní farmáře nebyla. Parníky

neměly žádná přístaviště. Když někdo zamával na břehu, tak parník (podobný jako Primátor Dittrich), když jel po proudu, špičkou zamířil ke břehu, který byl trochu vyšší, a zabořil se do něj. Lidi nastoupili a mezitím se loď proudem trochu odchýlila, čímž uloupila kus toho břehu, vycouvala a jelo se dál. Proti proudu to měl jednodušší, jenom přirazil přídíl ke břehu. A to nás fascinovalo. My jsme pochopitelně uvázli častěji než ten parník. Kapitáni věděli, kudy se má plout, my ne. Zvláštní tábor, zakázaný. Braťka si vyžádal povolení organizace Junák, český skaut, aby to bylo oficiální. Ale to už fungoval tzv. akční výbor Junáka, který to zakázal. V archivu jsou doklady. Braťka, jaký už byl, tak se na to vykašlal a řekl: „Jedeme!“ A měli jsme i kroje! Poprvé a naposledy, co jsem použil kroj, kromě té

filmovací Seče, kde to bylo divadlo. Ale tady jsme se vážně, když jsme přijeli do nějakého města, oblékli do krojů a chodili v nich. Dopluli jsme do Gdaňska a z Gdaňska po moři do Gdyně, s pomocí místních jachtařů. Ve Gdyni jsme absolvovali kurz námořního plachtění. Já jsem například nakonec získal dokument, kde jsem byl určen jako „sterník šrudlondówy“ neboli kormidelník vnitrozemské plavby. Taková pozornost Harcerů, ale k použití to nebylo. My jsme na to byli strašně pyšní. Na moři jsme skutečně plachtili. Přišla ale zpráva, že Braťkovi zemřela sestřenice Vlasta (Koseová). Sebral se a odjel do Prahy. Zbytek tábora vedl Radim. Fotografie jsou mizerné, ale jsou! Díky za ně Mikymu, dej mu Pán Bůh věčnou slávu. Jeho aparát byl Baby Box 6x9 Fix Focus. Tak se nedivte.

V každém městě, kde to jenom šlo, jsme zastavili a šli se podívat. Prostě jsme si prohlíželi Polsko. Což bylo úžasné pro všechny kluky. Sháněli jsme potraviny, a to nebylo úplně jednoduché. Teprve tři roky po válce v devastovaném Polsku! Celkem jsme se měli ale dobře. Jednou za čas jsme zažili bouři a i krupobití a jiné pohromy. Když jsme dopluli do Varšavy, tak byla velká sláva, byly plné noviny toho, že Pětka z Prahy připlula do Varšavy. A pracovali jsme tam asi den nebo dva na akci „Odbudowka Warszawy“. Varšava byla zničená zejména Rusy, ale to jsme tenkrát nevěděli. Ruiny jsme nakládali na nákladáky a vůbec jsme pomáhali to uklízet. Bylo to jenom několik hodin v rámci harcerské-skautské pomoci. Pak jsme pluli dál, až do Gdaňska. Visla sice teče rovně do moře, ale tudy se nedá plout, protože je velmi mělká. Je tam kanál do Gdaňska, kudy se musí odbočit. Během těch osmi týdnů jsme mnohokrát museli Pětku vytáhnout z vody. Nebo alespoň všechno vyklidit na břeh a vyčistit, usušit a uklidit. Jeden úžasný zážitek, když kormidloval Radim: proplouvali jsme pod mostem, myslím to bylo v Sandoměři. Na plné plachty (jinak jsme museli veslovat, vesla jsme na lodi měli). A když jsme se blížili k tomu mostu, tak Radim zařval: „My se pod ten most nevejdeme!“ Blížili jsme se poměrně rychle. Tak jsme se snažili trochu stáhnout gafli od velké hlavní plachty. Trochu se to podařilo, ale ne dost. Nakonec zařval Radim: „Nahnout loď!“ Nahnuli jsme loď na jednu stranu, a špička gafle prošla těsně pod mostem. Skoro. Most byl tzv. Bayleyova konstrukce. To byly vojenské americké mosty dodávané do Evropy (snad UNRRA). Ocelová „íčka“, na kterých byla vozovka. Jeden je ještě v Holešovicích přes trať. A tak jsme přeci jen brnkali o ta jednotlivá íčka. Znělo to jako kulomet, ale projeli jsme zdárně. Akorát se přetrhlo jedno ocelové lanko (vant), které jsme našťástí uměli opravit, takže z toho nebyl žádný problém.

Starší z nás, samozřejmě kde to jenom šlo, koukali, kde jsou nějaké holky. Nejkrásnější scéna nastala, když Braťka uklízel v přídi lodi, což dělal pravidelně. Příď byla zakrytá palubkami a měla dveře. Byla to vlastně zásobárna a všechno, co se dalo uklidit během plavby, se nastrkalo dovnitř. Braťka chtěl mít v zásobách pochopitelně přehled, tak pravidelně se muselo všechno vyndat a on si zapisoval, co tam uvnitř je a ukládal si to podle svého. Jednou, když byl zrovna uvnitř, tak přišel Julio. Catilina stál vedle mě,

Já tam měl tahací harmoniku

náhodou jsem u toho byl. Podávali jsme všechno Braťkovi. Julio zařval: „Kaťane, de se balit!“, což znamenalo „jdeme za holkama“. A Catilina ukazoval, že jako něco není v pořádku a říkal: „No vono víš Braťka, no vono Braťka ...“ a

Julio prohlásil: „Bratřka je Kamil, pojď!“ . Bratřka ovšem okamžitě vylezl nahoru a povídá: „Julio, já bych tě tady potřeboval na pomoc!“ A od té doby jsme říkali Bratřkovi občas z legrace Kamil. Měl jsem na lodi svou tahací harmoniku a hrál jsem na ni, takže se i zpívalo. Kam se tam ta harmonika vešla, to vůbec netuším.

Kutr jsme samozřejmě dovezli zpátky do Prahy, zase se na Smíchově vyložil a dovezl se do yacht klubu. My jsme tam ale ještě členy nebyli. Uvažovalo se, co s ním dál. A pak nás na podzim vyhodili z dosud nedostavěné klubovny, která stála v místech, kterým jsme říkali „U bílé zdi“. Bylo to myslím v říjnu nebo v listopadu devatenáct set čtyřicet osm. Přišli nějakí lidé z akčního výboru SČM – Svazu československé mládeže - a vyhodili nás. Klubovna stála kousek pod Ledárnami. Na pravém břehu byla opěrná bílá zeď. Nevím, jestli tam ještě je, teď jsem tam dlouho nebyl. Myslím ale, že je tam pořád. Tam také byla konečná sedmnáctky. A mezi konečnou a vodou jsme měli pozemek, na který Mandára namaloval klubovnu, můj otec do toho vložil nějaké peníze a začalo se stavět. Sami jsme si to stavěli, každý, kdo mohl. Dneska bychom řekli, že jsme chodili na brigády. A stavěli jsme, stavěli, ale nedostavěli. Svazáci nás vyhnali z nedohotovené klubovny.

Bratřka měl ale jako vždy vše dobře vymyšlené a předjednané. Vybral si nás, jestli se nemýlím, čtrnáct. Vyzval nás, abychom šli na tu konečnou stanici. Už byla tma, večer. Svítila tam žárovka. Sešli jsme se a on se zeptal, jestli máme chuť pokračovat. My jsme samozřejmě řekli, že ano! Informoval nás, že už předem projednal přijetí do Českého Yacht Clubu. A tak v následujících dnech byla Pětka oddílem mladých jachtařů Českého Yacht Clubu. Tam jsme setrvali celou řadu let, až do odchodu do TJ Slavoj Praha. ČYK byl zařazen pod Slavoj Vyšehrad. V ČYK se k nám chovali vstřícně, byla tam ještě nálada prvorepubliková. Takže to bylo takové na úrovni. Paní Rösslerová-Ořovská tam seděla v křesle a říkalo se jí: „Rukulíbám milostivá paní, ahoj!“ Tam vlastně jsem se chytil jachtingu já a ještě nevím přesně kdo. Mezitím přišel Jarda, syn činovníka klubu Františka Machka. František byl moc hodný a fandil nám. Staral se o budovu klubu.

Vzpomínám, jak jsme se jednou bavili na jeho účet. Po cestičce před budovou ČYK byla na jaře cedulka: „Nevstupujte. Svahy jsou osety travou“. Pod to někdo připsal: „Ptáme se, kdo je osel? Bratr Machek je osel!“. Trochu drzé, ale vtipné. On se tomu smál.

1949

Tábor nad vodopády. Ale než – nebo až - to přečtete, kupte si ten román, pokud ho nemáte (J. Novák, Otto Janka, Tábor nad vodopády, Leprez 1994), stojí za to si ho přečíst. Třeba znovu. Už v roce 1965 v Literárních novinách Ludvík Vaculík oznámil vydání knížky. Ale nakonec k tomu nedošlo. Bratřka pracoval dál a po jeho smrti šlo vše do archivu v Ústí nad Labem, včetně mých a Autogenových negativů, které si Bratřka vyžádal. (To by bylo na samostatné vyprávění.) Takže teprve po roce 1989 se věci ujal Ropim a román dokončil. Dobře tak. Jenže je to literatura, a proto to není zpráva, jak to tehdy opravdu bylo. Jiné přezdívký třeba, a i příhody trochu jinak popsané.

V roce 1949 Braťka zorganizoval výzkumnou výpravu dorostu ČYK ve Vysokých Tatrách. 5. oddíl už formálně neexistoval. Tábor se uskutečnil v Tomanově dolině ve výšce asi 1600 m/m. Tábory v poválečné době byly celoprázdninové. Filmovací a o rok později Polský po Visle 10, resp. 9 týdnů. Nad vodopády týdnů 8. I s Braťkou nás bylo 14. Geniálně

vymyšlený tábor. Braťka správně odhadl (dobře věděl, že jej i nás pozorně sledují), že do té výšky a divočiny nás nikdo kontrolovat nepřijde. A opravdu nepřišel.

V románu postřehnete, že Braťka si některé přezdívky pozměnil. Na konci toho, co tu píšu, si to ověříte. Proč přiřkl na příklad přezdívku Mrouk Medvědovi nevím. Ten kluk mrouk nebyl. Skoro všechny texty písní v knize nejsou oddílové a my jsme je nezpívali, ani neznali. Samuel de Champlain sice založil Quebec, ale nepamatují si, že by se na tom táboře o něm mluvilo.

Zleva stojící: Medvěd (Charvát), Švigo (Švec), Jarbor (Bor), Černoch / Pavel (Černý), Tonda (Plánička), Braťka (Novák), Černoušek (Koubek), Chingo (English), Pepan / Woody (Schneider), Petr (Kadlečík).
Sedící: Měšýc (Jinoh), Autogen (Vepřek), Vočko (Bžoch) a Vorel (Vorlický).

S oddílem jsme zůstali dodnes už jen dva: Petr a já. Nežije Medvěd, Švigo, Jarbor, Tonda, Braťka, Vorel a Autogen. Vloni někde na severu Čech žil ještě Měšýc a v Kanadě je Woody.

O Černochovi, Černoškovi, a Vočkovi nemám žádnou zprávu.

Všechny táborové potřeby, tak jako v roce 1948 (Polsko) se soustředily u mého otce v obchodě na Václavském náměstí. Nakládání do „dobyčáku“ proběhlo na nádraží Praha Těšnov (Denisovo), co už neexistuje. Ten vůz byl připojen k osobnímu vlaku (vlastně vlakům) s cílem Liptovský Hrádok. (Někde bylo uvedeno, že z Liptovského Hrádku

startovali v té době na svůj tábor také Dvojkaři, ale ti startovali z Liptovského Mikuláše).

Vyjížděli jsme ale z nádraží Praha střed (dříve a zase dnes Masarykova) a vagon byl připojen

za poštovním vozem na konci vlaku. Ten vůz pak připojovali (v noci) na různé další vlaky až do cíle. Vyjeli jsme kolem poledne a do Hrádku jsme dorazili druhý den dost brzy ráno. Přistavili nás k rampě a vše jsme vyložili. Přijela objednaná Tatra 111. Tu jsme naložili vším, včetně nás. Pršelo, jen se lilo. Přes Pribilinu do Podbaňské, kde Braťka domluvil něco jako bod styku tábora se světem. Odtud dál až skoro na konec Tiché doliny (asi 10 km) ke srubům dřevařů. Těch dřevařských ubytoven tam bylo několik, snad asi 8. V lijáku do jednoho z nich vše vyložit a sušit se. Tady je asi na místě okopírovat

dopisy, které psal Braťka mému otci. Některé jsem přepsal z kopií originálů. Ty jsou v archivu v Ústí nad Labem. Táta, podobně jako v roce 1948 při táboru na Visle, fungoval jako centrální informační služba v Praze. Když dopis došel, svolal všechny rodiče, a ti si

mohli dopis přečíst. Tím se stalo, že některé se zachovaly. Tady je první. Poslední a pozvánku na schůzku rodičů po táboře najdete na konci:

Středa, 6. VII. 1949

Pane Englichu,

Posílám první z úředních zpráv. Příjezd byl velmi těžký, protože doslova lilo, jakmile jsme auto ve Hrádku naložili. Ale pod plachtou jsme šťastně dojeli a našli dobrý útulek ve velké chatě pro dřevorubce. Tu nyní bydlíme. Jsou tu pryčny a kamna a tak je nám dobře. Jako pravidlem je jeden den hezky (a pak to stojí za to!) a jeden den prší nebo je pošmourno.

V dobrém čase chodíme pracovat nahoru na tábořiště. Nebudeme tam dříve přestěhovaní, až asi za týden. Nespěchám na chlapce, když jsme dobře zařízeni. Trvale v dřevařské chatě zůstat nemůžeme, protože sem přijdou lesní dělníci. Ony „tábory“ tu letos nejsou.

Zdravotní stav dobrý, zásobování vydatné, spokojenost úplná. Hoši se dobře snášejí. S pastýři jsme se shovořili, hoši si zvykají na žinčicu (někteří těžce). Včera jsme snědli 3 kg sýra (á 80 Kč). Doprava byla drahá – 10tunové auto musilo někde vodou, která zaplavila silnici – platili jsme 2300 Kč!

Vyjednávám další možnosti dopravy do tábora, protože cesta v dolině je stržena a auto pro dřevo sem nemůže. Ale přijede dnes auto s lesními dělníky, v neděli pak volský potah pro sýr ze salaše. S nimi projednám dopravu balíčků a chleba.

Hoši včera večer, už unaveni těžkou prací, psali dopisy do 11 hodin večer. Dnes jsme proto vstávali až v 1/2 9. Venku pršelo.

Dopisy chceme poslat po státním autu. Ačkoliv je pošmourno, jdeme na celý den pracovat do Tomanovy doliny na stanech.

Tedy – vše v pořádku – hoši nejsou přetěžováni a jsou zdraví a spokojení.

Další zprávu pošlu příští týden.

S přátelským pozdravem

Jar. Novák – Bratřka

p.s. Stěhování bylo provedeno tak pečlivě – hoši se vyznamenali – ani jsme nic neztratili, nerozbili ani nepokazili.

Cesta do salaše byla pro auta nesjízdná a pro nás od dřevařské chaty na tábořiště s velkou zacházkou. Po poradě jsme zvolili cestu jakoby podél potoka s vodopády přímo do Tomanovské doliny. Velké stoupání často neprostupným porostem, ale zato mnohem kratší. Přes říčku Tichou nebyl most, ale spadlý silný kmen. Musel stačit. Výškový rozdíl byl odhadem 300m. Vodopády jsme jen slyšeli, ale neviděli. To až později. Konec stezky byl na protějším svahu, co byl později srub, takže ještě

zase dolů k potoku, přes něj a nahoru ke srubu. Braťka to tam dost znal. Zmínil se, že na podzim 1948 sem zajel, aby viděl, do čeho jdeme.

Nakupovat objednané potraviny jsme nakonec museli sami, takže týdně jedna dvojice odešla ráno do Podbaňské pro objednané a k večeru se vrátila. Dolů od

Podbaňské

srubu, pak takových 13 km po silničce do hájovny.

Zpáteční cesta s těžkým nákladem na zádech a nakonec nahoru ke srubu stejná. Dnes žasnu, jak jsme to zvládali. Mléko bylo výlučně ovčí ze salaše, která byla asi kilometr východně. A byly s tím potíže – zejména s vařením. Na žinčici se dalo zvyknout. Byla dobrá. Jen nebylo vhodné se dívat do

té kádě na salaši, čím že to srážejí. Ale jak dělat knedlíky z ovčího mléka, to byla Autogenova kuchyňská maturita. Ostatní příhody jsou v knize správně, ale bylo jich o hodně víc, jen se nehodily do románu. Třeba velký výlet na Kriváň přes sedlo na konci Tiché doliny, dolů do Koprové doliny a na Kriváň. Tam jsme ale nedošli. Došly síly. Takže dolů na křižovatku s Tichou dolinou a tudy nahoru zase do srubu.

Slavný plánovaný „výzkum“ jsme dělali jednak pro úřady, kdyby to na nás chtěly, ale také pro Braťku. Byl to přeci výzkumný tábor jachetní mládeže s cílem prozkoumání fauny a flory a jeskyní Tomanovy doliny (Braťkovo úžasné úřední zdůvodnění). Byla toho malá encyklopedie. Ostatní příhody popsané v románu podle Braťkových pečlivých záznamů s malými literárními úpravami se tak opravdu staly. Výstižný je výňatek z Pedrova doslovu k románu:

Jaroslav Novák zpracovával román původně ve dvou mírně se lišících verzích. Druhá podoba zamýšleného románu nesla název

„Tomanova dolina“. Jeho úmyslem nepochybně bylo vydat román už v první polovině šedesátých let, v období mírného společenskopolitického tání.

Literární noviny přinesly, jako první, zprávu o románu „Tábor nad vodopády“ už v roce 1965,

Drobná zpráva z pera Ludvíka Vaculíka byla, bohužel, také tou, která současně oznamovala úmrtí

Jaroslava Nováka. Nedokončený román nebyl tehdejším Státním nakladatelstvím dětské knihy přijat. Navzdory tomu na něm Jaroslav Novák nepřestal pracovat. Svědčí o tom množství podob jednotlivých kapitol a ručně vepsávaných poznámek. Důkazy pilné autorské práce přináší i rozsáhlá korespondence s účastníky tohoto jedinečného prázdninového tábora, tehdy již ilegální vodní Pětky, kteří spolu s ním příhody „Tábora nad vodopády“ prožívali. I na základě jejich postřehů, poznatků a deníkových zápisů doplňoval totiž Jaroslav Novák tento román.

Letošní výročí stého narození Jaroslava Nováka a zatímní malé docenění jeho

významné úlohy v našem skautingu vyvolalo pocity a přesvědčení, že této osobnosti je třeba vrátit to, co jsme jí všichni dlužní: úctu a pozorné naslouchání.

Román, který jste právě dočetli, je pouze malou připomínkou toho, co Jaroslav Novák pro skauting a řadu generací jeho odchovanců vykonal.

Spisovatel Otto Janka-Ropim, autor několika románů pro mládež, se chopil úpravy a dokončení rukopisu „Tábora pod vodopády“ právě z oněch výše uvedených důvodů.

Zachoval z Novákova rukopisu maximum a navíc výrazně ho obohatil. Umožnilo mu to několik skutečností: především fakt, že to umí, dále úcta k autorovi samotnému a v neposlední řadě dokonalá znalost ducha našeho skautingu (sám je členem a pozdějším spoluvůdcem pražské vodní Dvojky). Tyto okolnosti, posílené merlinovským kouzlem umožňujícím mu vidět trávu modré barvy, dovolujícím mu nadechovat s vůní klukovských tajemství, chodit po světě i v dospělém věku v manšestrových krat'asech s bílou vodáckou plackou na hlavě, jsou výsledkem toho, co jste právě dočetli. Jestli někomu patří náš dík „Special Thanks“, jak říkají naši američtí bratři, za připomenutí památky a významu Jaroslava Nováka, pak je to Otto Janka-Ropim svým přepisem románu „Tábor nad vodopády“.

Brat'ka přes veškeré potíže a nebezpečí vedl svou Pětku až do prosince 1953. V mezičase uskutečňuje „Tábor nad vodopády“, snad nejzálesáčtejší tábor o jakém jsem kdy slyšel, právě jste ostatně dočetli jeho příběh. Pro pořádek připomínám jen padesát pět Novákových let, které měl v roce 1949, kdy „Tábor nad vodopády“ vymyslel a se svými chlapci uskutečnil.

*****

13. srpna 1949

Vážený pane Englichu,

Posílám poslední úřední zprávu a oznamuji, že z 90% přijedeme v pátek 19.t.m. o 7,35 ráno rychlíkem na Masarykovo nádr. Těch 10% rezervuji pro případ, že by se řeka zase rozvodnila, znemožnila nám včasný odjezd.

Druhou půli tábora bylo krásné slunečno, ba horké počasí. Teď už zas 2 dny prší, ale nebudou to snad takové předpotopní deště, které nám v první půli nedovolily pět dní vyjít ze stanu. Silnice ovšem není dosud spravena a tak asi budeme muset vozit od nás až na konec údolí (asi 10 km) na povozu ze salaše s koněm (výdaj asi 500 Kčs) pak autem (asi 1700 Kčs). Doprava činí největší položku v našich účtech. Předpokládám schodek asi 350 Kčs na muže.

Jinak všichni jsou zdraví i výborné nálady, opálení a dobře živení, neboť jídla je hojnost. Taky můj plán ve výzkumu přírody jsme dobře splnili.

Potíže jsou s „brigáděním“. Ony veliké deště znemožnily smluvené vynášení sole pro zvěř do hor. Pak lesní správa měla plnou hlavu toho, že povodeň zničila cesty a nechtěla o brigádění ani slyšet (navrhoval jsem, že hoši budou čistit lovecké stezky). Teď jsme měli smluveno, že budeme vozit štěrk na cestu, ale deště to opět znemožnily. Zkusím to ještě v pondělí a úterý, abychom měli nějakou záminku potvrzení žádat. Ostatní povědí hoši sami, třeba jak fotografovali medvěda (ochoceného, který byl před rokem vpuštěn do „džungle“) a jak z toho byly nepříjemnosti s lesním, takže nemohu na něm žádat, aby nám dal potvrzení o brigádě bez brigády.

Na shledanou za týden v Praze

Bratřka

Silnička nakonec zůstala poškozená asi 4 km směrem od chat dřevařů k Podbanské a nikdo ji neopravil. Brigád bylo několik. Jinak bychom se vůbec nedostali domů. Vrátili jsme se (myslím) 24. srpna.

Nakonec fotografie (a Bratřkova potáborová pozvánka), které víc vypoví, než jakýkoliv popis:

Fotografie jsou nevalné kvality, ale jako obvykle z té doby jsou jediné, co máme:

Autoři: Autogen a Chingo. (Oba Rolleiflexy otců.)

To za Černochem, co vytahuje Autogena, není řeka, ale silnice

Vynášení věcí. Vidíte Šviga a Tondu?

Stavba srubu

Silnička do Podbanské po povodni

Vočko, pes Doran a srub

Tonda měří vodopád

Koupání pod vodopády

Zapisování měření vodopádů: Autogen a Měšýc

Vodopád při velké vodě

Pohled na srub od Mořského oka

Před vyhnáním Chinga z kuchyně Tondou

Stavba přehrady

U Mořského oka nad táborem

Zásobování. Přechod Tomanova potoka

Konečně slunce. Chingo, Švígo a Woody

Siesta za kuchyní

Odpočinek při vynášení

Švígo speleolog. Jindy tudy tryskala voda

Válečná porada při hře

Budování kuchyně

Kousek trochu rovné plochy a hrálo se

Od Tiché ke srubu

Medvěd. Prý hodný.

Švígo na hranici s Polskem

Švígo a Petr u Mořského oka

Měření hloubky Mořského oka

Srub a stádo ovcí. Fotograf právě padal.

Výlet na Kriváň

Praní a sušení prádla

Braťka při sanitárním dnu (vpravo Chingo a Medvěd)

Braťka

Cesta domů po povodni

V kamech hoří! Sláva

Stavba srubu je uprostřed fotografie

Mezitím a často i v dalších letech jsme sjeli všechny řeky v Čechách a to mnohokrát.

Vzpomínám na jednu plavbu kanoí se Standou Stanovským a Autogenem. Loď nám vyložili na nádraží v Červené nad Vltavou. Žádné jezero tam tenkrát nebylo. Takže jsme tu dřevěnou kanoí dotáhli dolů a nasedli. Byla děsná zima až namrzala paluba. Standa kormidloval, já háčkoval a Autogen s bágly seděl uprostřed. Za úplné tmy jsme vytáhli loď na břeh u nějakého stavení. Vyšla babka a uložila nás do dosud (dřevem – ta vůně!) vyhřáté sušárny švestek, abychom uschli. Tu příhodu jsem vyprávěl Iljovi Hurníkovi a on s pomocí své fantazie to popsal takhle: Je to v jeho Notýscích, co vydal pan Jiří Tomáš, Akropolis.

Koza

Ivanu Englishovi

Kamarádi se chystali na plavbu po Vltavě a přizvali mě do pramičky jako kormidelníka. Bylo po válce, svoboda nás opájela, svobodná byla i Vltava, ještě neuskřínutá přehradami. Jen co jsme vypluli, začalo pršet, lilo celou noc i druhý den, ke všemu se snesla neproniknutelná mlha a zima, na červenec až urážlivá. K večeru jsme přistáli, dál už to nešlo. Loď plná vody, svršky ve vacích nasáklé. Co teď? Kolem pusto.

A tu se z mlhy vynořila babička. „Dětičky moje, vy jste zubožený! Pojd‘te, někam vás zavedu.“ Cvachtali jsme za ní a stanuli před dřevěnou boudou, sušárnou švestek. Bylo právě dosušeno, uvnitř prázdná a teplo dobrých čtyřicet stupňů. Rozvěsili jsme promoklé svršky, natáhli se na prkna ještě vonící po švestkách, a byli bychom spali až do poledne, kdyby nás ráno nezbudila babička s kozou na špagátu.

„Panáčkové, teď budu chtít něco já. Musím s kozou za kozlem. Je to vocad‘ daleko, po břehu bych se ucaprtala. Vy nás vemete do pramičky a budem tam ajn cvaj .“

„Jaksi nevím...“, řekl jsem, „koza na lodi...“

„Hahá, ta je na lodi jako doma. Co jsem se s ní napádlovala! Tady už je všechno vyžrané, ale tam na druhém břehu roste travička samá chut‘. Mosty jste nám nepostavili, loďka mi při velké vodě uplavala a na novou nemám. Tak co? Plujem!“

Bylo krásně, babka si vykasala sukni, skočila křepce do loďky, kozu si přitáhla do náruče. Odpíchli jsme se a babka spustila na celé kolo:

Když Džimy Leklem slyšel dávnou zvěst, gut navigejšn ahoj!

„To odposlouchal můj Fricek, od skautů. Ale s pádly uměl líp. Vy je strkáte moc hluboko, takhle loď brzdíte. Vltava se musí po povrchu hladit, takhle.“ Strčila kozu tomu vedle, popadla pádlo a jásala: *že na ostrově poklad ukryt jest, gut navigejšn ahoj.* - A jsme tady.“ Na břehu stála chalupa, před ní kozel přivázaný ke kolíku. Když spatřil kozu, zjančil, trhal se.

„Tady u břehu je moc hluboko, to bych se umáčela. Musíte mě, mládenečkové, vynýst.“ Hoši ji popadli za nohy, mě vzala kolem krku a šeptala: „Víš, co je na světě nejkrásnější? Láska. Co já měla kolem sebe chlapců, tak pěkných jako vy. Já jsem hodně milovala. Kde už to je. Ted‘ vozím za láskou už jenom kozu.“ Mávala nám, dokud jsme jí nezmizeli z očí.

*****

Povídka je povídka. Ono to tak úplně nebylo, ale my jsme se tehdy v sušárně měli krásně. Pak už ne, protože jsem začal mít teplotu a zbytek cesty do Županovic odháčkoval Autogen a já byl uprostřed s těmi bágly v dece.

Do oddílu nastoupili další hned v roce 49. Někteří zase odešli, někteří přišli. Takže už byl pohyb, jako by to byl normální oddíl. Se všemi zkouškami, se vším, jak to má být. I s tím, že jsme občas na lodích někam vyjeli. Nebylo moc na čem. Vlastně to až tak nikoho moc nezajímalo, spíš kluky zajímala kanoistika nebo veslování. V Blesku byla silná enkláva Pětkařů. Teď si nevzpomenu na všechna jména. František Polák (Loula), Jirka Wihan a skupina kolem nich, třeba Báca.

Do poválečné doby také patřily zájezdy na hory, protože Pětka měla v Krkonoších na Tetřevkách boudu. Byl jsem tam dvakrát. Pak to získal myslím Blesk nějakým šikovným přesunutím. S Bleskem byly dobré styky. Někteří naši přešli k veslování, na příklad Boža Janoušek, právě do Blesku. Jiní začali stavět kanoa na divokou vodu - na vodní slalom. Jenomže proudící voda v Praze byla jen Čertovka. Ale i ta stačila, takže kluci tam jezdili. Byly tam i slalomářské branky! Také jsem se tam párkrát svezl, ale mě to až tak nebavilo. Lodě se stavěly v Holešovicích, v Domovině. Otec jednoho člena oddílu byl správcem Domoviny. To byl slavný biograf a dodnes je tam nahrávací studio. Ve sklepeních se kanoa všelijak na kopytu lepily. Skelná tkanina a epoxidy. Lodě byly těžké a splácané a tekly. Ale byly, tak co. Já jsem se ale do plachtění zakoukal a zůstal jsem.

Fungovali jsme dál v Yacht Clubu. Brzy si tam ale všimli, že rozhodně nejsme mládež jachetního oddílu A tak nastaly tlaky, že bychom měli víc závodit a tak podobně. Trošku se to podařilo vyřešit tím, že nějakým řízením osudu jsem se na jeden rok stal předsedou Českého Yacht Clubu v Praze. Ale když jsem byl předseda (kluk předseda, nebylo mně moc let), tak tím se podařilo problém trochu zaretušovat. Později už to nebylo udržitelné. My staří jsme stále chodili na schůzky. Tonda Plánička hrál na piano a zpívalo se. Vznikla PVH5, Sistersdaye a Marcel

(podle Lex Marcelia), to když vznikl dojem, že máme hlad. Jenomže pak přišel myslím Pepík Švec-Švígo s tím, že má nabídku, aby se oddíl převedl do Slavoj Praha. Já jsem s tím nesouhlasil, v Yachtklubu už byl zase klid. Měli jsme kolem toho mnoho debat.

Nepovedlo se mi ostatní přesvědčit. Dost jsem si zneprátelil i lidi ze Slavoj Praha. Takže do takových blbých detailů to došlo.

Ale oddíl tam odešel. Už jsem byl trochu mimo, zůstal jsem v Yacht Clubu. Za oddílem jsem dojížděl na tábory a dělali jsme hry a mezitím nastal rok 1968, kdy se znovu oživil skauting.

Ale to už jsem ujel hodně daleko od stanovených let 1945 až 1949. Takže to nechám třeba na jindy.

Mezitím oddíl ve Slavoji Praha vedl Standa Stanovský a řada dalších. Standa měl vazbu na Jirku Navrátila, na vodní Dvojku a sám organizoval takzvané staré pány. Zpravidla jednou ročně jsme si pronajali autobus z ČSAD a od nějakých veslařů (z Blesku?) jsme si půjčili vlek. Naložili jsme na to kanoa i pramice a jezdili jsme řeky. Vltavu, Sázavu a Lužnici. Bezvadné, protože ten autobus jezdil pořád s námi a vezl bagáž, takže jsme měli volné lodě. Byla to parta členů většinou starších než já, to i Standa tam byl vlastně mladý. Právě Loula a tahle generace. Báječný lidi. Jezdily s námi i ženy, většinou manželky. Zcela volné uskupení starých skautů z Dvojky, Pětky a Devítky. Pamatuju třeba, jak jsme jeli Lužnici (Novou řeku) a lilo jako z konve, a dojeli jsme pod Weinzettel, pod jez, na kterém byla námraza. Šílená zima, všichni jsme se klepali a padal trochu sníh. Pod Weinzettlem je loučka, a tam jsme plánovali tábor. Autobus tam poctivě stál. Vyndali jsme všechny věci a skutečně jsme tam tábořili. Chtěli jsme si něco uvařit k večeři, aspoň čaj, což nešlo, protože všechno bylo tak mokré, že i ta zápalka zmokla dřív, než by mohla něco zapálit. Nebylo ani co. Zalezli jsme do stanů. Byla s námi Zdena Stanovská. Já jsem ji měl rád. (Se Stanovskými a Zahradníkovými jsme třeba hrávali bridge po mnoho let.) Zdena zalezla taky do stanu. Ráno jsme vylezli ven, už tolik nepršelo, tak se nám podařilo rozdělat oheň a Standa pečlivě připravoval snídaní. Když už to bylo všechno hotové, tak my, ta horda lidí, jsme si brali čaj z kotle, ale Zdena nikde. Najednou vylezla ze stanu a

měla na hlavě nějaký igelit a vlasy na natáčkách. Padali jsme smíchy samozřejmě a ona se zlobila. Zdena byla vždy dáma na úrovni, tak to prostě muselo být – voda - nevoda. Brali jsme s sebou i děti, když bylo místo, tak tam jely s námi na pramicích a my jsme hlídali, aby jely dobře.

Pokud jde ještě o dobu přechodu do Yacht Clubu, převzalo se takřka všechno z předchozí činnosti Pětky, kromě věcí formálních. Tedy programově a výchovně vzato všechno. Včetně zkoušek a podobně. Neměli jsme ovšem kroje a nedělali jsme sliby. Až později se dělávaly, na Výbrnici, u táborového ohně, tam se sliby konaly. Taky jsme ctili tak zvaný Kodex muže. To bylo za Švíga.

Ale slib se dělal. Jenomže to jsou ty formality. Ono je to jedno. Důležité bylo, což potvrdí třeba Pacík, že slib neslib, prostě se rozumělo samo sebou, že tak to je. A vlastně to všichni dodržovali. Bylo to jaksi samozřejmé. Když Braťka odešel, vedl jsem krátce oddíl já, ale jenom, než nastoupil Švígo. Tak říkajíc jednu sezonu. To bylo právě kvůli ČYK.

Ostrov na Seči byl prezidentem Benešem darován Pátému oddílu a jmenoval se skutečně Pětka. Pak ho prostě zabavil stát. Čí je dneska nemám ponětí, ale patří to jistě pod nějaké ochránce přírody. Podobně se Štířínem. Ten prezident Beneš věnoval taky skautům. A pod dokument se za Junáka podepsal Braťka. Dokonce jsme tam jezdili a Štířín vyklízeli. V létech 1947 a 48. Byl tam po wehrmachtu, nebo co to tam bylo za války, strašný nepořádek. Tak to se všecko vyklízelo, uklízelo, s tím, že to bude skautský zámek. A zase k tomu nedošlo, protože přišel rok 1948 a už bylo všechno jinak. Ale i kdyby se to stačilo úředně dokončit, tak ho zabavili.

Po roce 1989 vznikl velký případ získání Štířína zpátky pro Junáka. Velmi aktivně v tom pracoval Jirka Navrátil. Byl jsem jedním z pamětníků a byl jsem veden jako svědek. Mnohokrát jsem byl u soudu a vypovídal, ale neměli jsme proti státu šanci. Panoval názor, že skauti zámek nemůžou dostat, že to je nesmysl. Byl to nesmysl, jenomže skauti by to mohli třeba prodat. Prohráli jsme to a soud prohlásil, že organizace Junák český skaut zanikla a byla obnovena, nikoliv že by kontinuálně ve skrytu existovala. Soud se vlekl mnoho let. Bylo to nepříjemné, velice nepříjemné. Těch právnických lží a falešných výkladů. Fuj. Stát vyhrál. Ministerstvo zahraničí pak do oprav investovalo veliké peníze. Ředitel Hrubý je dodnes můj kamarád. On je ten, co byl křivě nařknut z úplatků. Mám od něj o celém případu celou knížku. Pak kvůli tomu zavřeli nějakého šéfa z ministerstva. Ředitel Hrubý, pokud vím, tam řediteloval ještě dlouho a dělal to dobře.

Kromě Braťky, jako na osobnost, vzpomínám často na Radima Palouše. Braťka byl neobyčejně chytrý pán. I na to, koho si vybrat do oddílu. Když nebylo maso, tak věděl, že syn řezníka je ideální člen. Navíc výborný kluk. Když byla potřeba třeba látka na plachty, tak Tomáš Tománek. A když byly potřeba peníze, tak tu byl můj otec. Hodně nám fandil. Když bylo potřeba, tak pomohl. Oddílové věci byly skladované na Václaváku, ve skladech podniku mého táty. K dispozici měl podnikový nákladňák Bedford s tím šikmým čumákem. Vojenské auto, které dostal hned po válce od UNRRY. A tím nás vozil řidič - pan Schenzer na tábory. Nákladních vozů moc nebylo.

Vše vlastně vyjednal Radim. Už v roce 1946 ho Braťka vyslal za tátou. Sešli se ve Špindlerově Mlýně. Proč tam, to nevím, ale my tam byli na nějakém pobytu. Nejspíš otec Radimovi nabídnul: „pojeďte s námi a tam budeme mít čas všechno projednat.“ No a projednávali, projednávali a shodli se. Politicky se zcela rozhádali. Naprosto. Můj otec byl tvrdý pravičák, naprosto jasný podnikatel, nesmlouvavý a obchodník. Zatímco Radim byl levičácký intelektuál. Takže to byl střet naprosto jasný. Shodli se ve všem, to nebyl problém, ale politicky si naprosto nerozuměli. U těch politických debat v hotelu u večere jsem seděl. Radim po létech říkal: „Já jsem se s tvým tátou jaksi neměl rád, politicky.“ Namítal jsem: „sám teď vidíš, kam to vedlo a změnit už se to nedá.“ Radim měl také složitý život. Disident a mluvčí Charty se stal potom rektorem. Z té doby si pamatuji, jak mě zval na všechny univerzitní akce do Karolína. Slavnosti a recepce. Dostával jsem pozvánky, a tak jsem šel. Zahlédl mě z dálky a přes celý sál volal: „Ahoj Chingóóó!“ Nikdo nevěděl, co se děje. Radim hodně ovlivnil můj život. Měli jsme se rádi a často mi v nouzi všelijak pomohl. Taky jsem se měl rád s Miky Reichem. Doktor Jiří Reich, také jachtař. Byl trochu postižený v tom smyslu, že si nějak přivodil

těžkou, komplikovanou zlomeninu levé ruky a měl tu ruku celou takovou nerovnou, i když funkční. Prostě mu to srovnali, jak to šlo, ale nemohl hýbat myslím dvěma prsty. Jinak to byl doktor přírodních věd a strašně fajn mužský. S tím jsme si taky rozuměli. Z těch ostatních třeba Loula (Ing.František Polák), nebo Fakir (Ing.Ludvík Mužík) nebo Otta Motejl, Jack a Tonda Šrajer. Ještě žije i Julio (Bednář). Ti věděli a vědí vše o trojtáboře v roce 1946 na Seči, kde byli.

Měl jsem dvě malé dcery. Pětka už snad měla dívčí oddíl. Ale v Yacht Clubu byla silná parta Devítkařů. Tonda Šrajer–Pejsek, Rozára, zkrátka tahle parta. A ti se chytli nápadu, kdy Medvěd založil svůj Pátý oddíl vodních skautů. Holčičí část tam byla, tak postupně obě moje holky se staly členkami. S Jirkou Stránským jsme připravovali hry a jezdili jsme tam s Rozárou a dalšími. To byly tábory úplně jiného druhu než Pětkařské, skoro Foglarovské. Někdy až divadelně Foglarovské. Ale nebyly špatné. Medvěd to nedělal špatně. Měl samozřejmě všelijaké různé mouchy, jako máme všichni. Ale jinak klobouk dolů. Jezdilo se do Chudoslavic, jestli se pamatuji dobře. Dnes zatopené údolí Vltavy u jaderné elektrárny Temelín. Tam byl krásný jez. Byl bezvadný, dalo se tam jezdit na pramicích, na všem. Čili vodácký prvek tam byl, hry a sport tam byl a vyblbli jsme se náramně, bylo to prima.

Pak už jsme se scházeli po bytech – Staří páni – Loulovci. Zbyli jsme ale jen dva. Petr a já. Pak jsme se oba přifařili k Prvostředečnickům a to trvá dodnes. Díky za Bratřku a Pětku a Devítku a Medvědovu Pětku – a samozřejmě za skauting.

Hory 2026 ve fotografiích

Jako každým rokem se lyžovalo v Oga naproti Bormiu s ubytováním v pensionu Albergo al Forte.

Jediný zápis poslal **Mahdí**:

1. Pizzoccheri valtelina - pohankové nudle s brambory a kapustou, sýry Taleggio a Parmesano, dále máslo a šalvěj, recept si každý najde...
2. Polenta valtellina con salsiccia - opět pohanková polenta s mletým masem typu karbanátek

Filmy večer - co si pamatuju - Řidič slečny Daisy, Mí přátelé 2, Šakalí léta, Každý rok ve stejnou dobu, Tady velím já, Můj strýček.

Fotil **Mahdí** a **Hekloš**

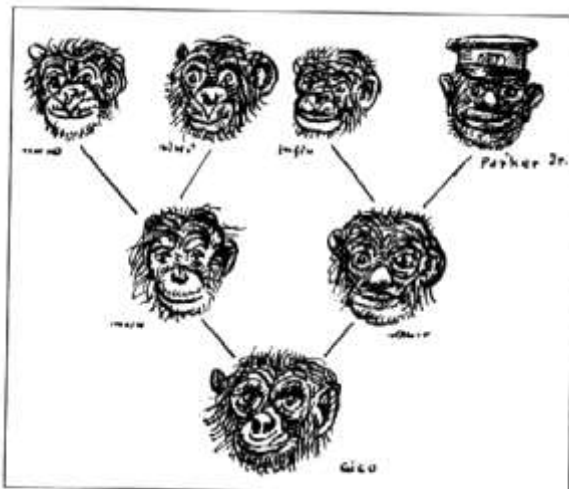
Vtip

Divné zprávy Jiřího Slívy

Posledních několik našich nezávislých poustevníků se živí kořínky a granty.

Životního překvapení se dočkal šimpanz Chico, když ve svém rodokmenu objevil hlídače pavilonu primátů J. Parkera jun.

Lékařská komora požaduje ostřejší sankce pro pedagogy, kteří záměrně dezinformují při výuce studenty medicíny.

Teprve po více než 100 letech od 1. vydání Brehmova Světa zvířat vyšlo najevo, že autor přijímal až šesticiferné úplatky za zařazení jednotlivých druhů do svého stěžejního díla.

Vzpomínka od Pulce

Poprvé na západě

V roce 1965 jsme hráli v Magdeburgu. V té době slavila berlínská S-Bahn nějaké výročí, poslechli si naši kapelu, líbila se jim a pozvali nás, abychom jim na oslavě hráli. S-Bahn je dopravní podnik, který patřil jak západnímu, tak východnímu Berlínu. Oslava byla v západní části města.

Na vyslanectví Československé Republiky ve východním Berlíně jsme dostali diplomatické propustky, hned na tři dny. Večírek dopadl dobře, jak by né? Druhý den jsem se jel podívat do centra Západního Berlína. Hranici jsem přešel na Alexander-Platzu a pak odjel S-Bahn do Bahnhof Zoo. Odtud pěšky ke Gedächtnis-Kirche.

Jeden kamarád mě požádal, když budu v Západním Berlíně, abych mu koupil Selmer-Plátky na Es-Alt-Saxofon, na Kudammu je prý obchod, ti mají všechno. Obchod s hudebními nástroji na Kurfisterdammu jsem našel rychle. Stál jsem před výkladní skříní a žasnul, co tam mají za instrumenty, na co se vůbec dá dělat muzika! Napadl mě Jan Werich z Čochtana: „Co ty lidi nepotřebují všechno ke štěstí!“ Ve vyleštěném skle výkladní skříně jsem zahlédl svůj odraz: jak tam stojím s otevřenou pusou!

Zavřel jsem pusou, otřel si sliny a vešel dovnitř, suverénně, hned k jednomu prodáváči: „Dobrý den, máte Selmer-Plátky na Es-Alt-Saxofon? Nějaké tvrdší, prosím!“, jak jsem byl instruován. Proávča se na mě usmál a hned se zeptal: „Vy jste z Východu, že?“ Překvapen jsem přikývl: „Je slyšet přízvuk?“ „Ne ne, mluvíte německy výborně! Ale že se ptáte „máte...?“ My tady říkáme: „Dejte mi, prosím...!“

Takže u své první zkoušky na život na Západě jsem neobstál.

Listárna

Vodácký ráj v severním Německu

Milí přátelé, jako vodní skaut se chci s vámi rozdělit o hezké zážitky na jezerech v severním Německu, a jako často vzbuzené naprostou maličností. Na konci lednového Plaváčka 2026 byla fotka Pětistěžníku Royal Clipper s několika technickými údaji jako délka, šířka atd. Co mě ale zaujalo, byl poměr počtu cestujících k posádce: 227 k 106 námořníkům. A protože Čamča není daleko od humoru, nabízím srovnání s naší lodí.

Výrobce Triton, model Vuoksa 2 advanced, délka 482 cm, šířka 85 cm, váha 24 kg, kapacita cestujících námořníků 2. Tolik ke statistikám.

I když žijeme u Mnichova, jezdíme již asi od roku 2008 jednou ročně do jezerní krajiny nad Berlínem, v bývalé NDR. Je to sice 700 km, ale jsme odškodněni krásnou vodní turistikou. Pro milovníky geografie je tato ve spolkové zemi Mecklenburg Vorpommern. Nalezli jsme jeden camp na jezeře Labussee u vesničky Cannow, který leží centrálně pro vodácké túry na všechny směry. V prvních letech jsme měli VW Bus, s kanojí Vydra na střeše. V roce 2011 jsme zvýšili campingový komfort camperem na bázi Fiat Ducato, jehož výška 2,6 m transport Vydry na střeše znemožnila. Kromě toho je kanoe Vydra – slalomová a se zvednutými špičkami, na větších a větrných vodních plochách prakticky nepoužitelná. I s největší fyzickou námahou je těžké ji udržet ve směru. Náš skládací kajak jsme objevili náhodou při jedné testovací a prodejní akci na známé veslařské dráze u Mnichova. Kajak je sice výroby ruské, ale ze St. Petersburgu, a ti hoši mají opravdu zkušenost ve stavbě kajaků. S minimální konstrukcí hliníkových trubek je lehký a přesto stabilní. Kromě toho mají obě boční strany nafukovací komory, čímž je kajak prakticky nepřevratitelný. Protože některé vodní túry (ca.

20 km) nedovolí návrat, máme s sebou malý stan a přenocujeme prostě na jiném vodním campu.

Ještě k těm jezerům – zbytek doby ledové. Většina je spojena buď vodními kanály nebo pro rozdílnou výšku malými zdymadly, kam se kromě 2 – 3 motorových lodí také natlačí několik kánoí a kajaků. Když při výjezdu ze zdymadla zapneme „turbo“, degradujeme ty siláky na jejich těžkých kánoích. Dvě taková jezera jsou spojena asi 2 kilometrovou džunglí jménem labutí stoka (Schwanhavel- patří ke komplexu říčky Havel, vysl. Háfl), kde se s těmi dlouhými pádly skoro nedá projet. A skutečně tudy proplouvají labutě, které si vodu egoisticky dělí s vodáky. I na této dovolené máme vždy s sebou kola, na odpočínutí a změnu svalstva.

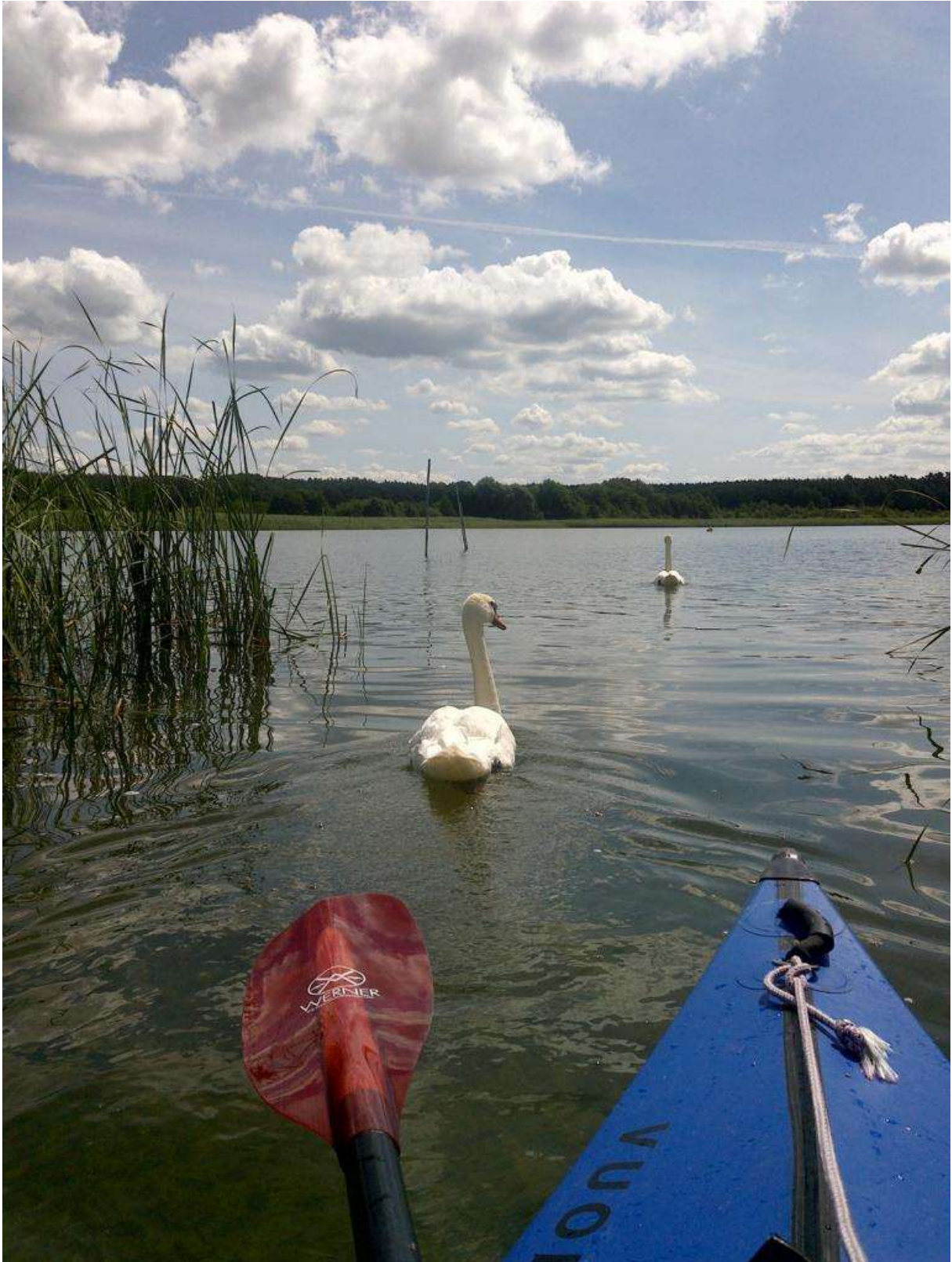
Doufám, že se mi podařilo vzít vás trochu sebou a doufám také, že to ještě pár roků budeme opakovat. S pozdravem, **Čamča**.

Domáci přístav

Labutí stoka 1

Labutí stoka 2

Labutí stoka 3

Pauza

Reinsberg, volný vstup

Stavba lodě

Takhle ta loď vypadá sbalená

Vydra ve větru

Zdymadlo